

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2019, declarat de avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului

***Onofraș Ion XXXXX**, născut la
XXXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 14.08.2018 - 12.09.2018,
instanța de apel: 15.10.2018 - 28.11.2018,
instanța de recurs: 09.12.2019 - 29.01.2020.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 12 septembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Onofraș Ion a fost condamnat în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. e¹) Cod penal la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 30.03.2018.

Cerința procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 31.422 lei de la inculpat a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, la 30.03.2018, în jurul orei 18²⁰, Onofraș I. fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflându-se în domiciliul său din s. Rădoaia, r-nul Sângerei, în cadrul unui conflict apărut spontan între el și soția XXXXX XXXXX, dându-și seama de acțiunile sale, conștientizând consecințele care pot surveni și dorind producerea lor, urmărind scopul omorului acesteia, intenționat i-a aplicat o lovitură în regiunea rebortorului costal (abdomenului) cu un cuțit de bucătărie, în rezultatul căreia ea a căzut jos fără cunoștință, acțiuni care nu și-au produs efectul din motive independente de voința făptuitorului, deoarece a intervenit fiica minoră XXXXX XXXXX, în prezența căreia a avut loc acest incident, în scopul apărării

mamei sale și care i-a smuls cuțitul din mână, astfel ne permițându-i realizarea scopului de a o omorâ, totodată determinându-l să înceteze acțiunile sale. Ca rezultat, lui XXXXX XXXXX i-au fost cauzate leziuni sub formă de plagă penetrantă a cavității peritoneale pe stânga cu lezarea splinei, hemoperitoneum, care potrivit raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 17.04.2018 se califică drept leziuni corporale grave.

Instanța a reținut că, cauza a fost judecată în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatul a recunoscut integral vina și a declarat că era în stare de ebrietate și fiind enervat pe soția s-a, a luat cuțitul de pe masă din antreul casei și a înfipt-o în burtă, după ce a fost stopat de fiica minoră. Tot atunci, fiul l-a luat la pumni, fiind lovit de câteva ori în regiunea feței.

Dat fiind că cumulul de probe, cercetate sub aspectul concludentei, pertinentei, utilității și coroborării lor confirmă vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza în baza art. 27, 145 alin. 2 lit. e¹) Cod penal, ca tentativă de omor intenționat asupra unui membru de familie, acțiuni care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul.

În speță, pedeapsa prevăzută de legea penală pentru infracțiunea săvârșită de inculpat este cu închisoarea de la 15 ani la 20 ani sau detenție pe viață.

La stabilirea pedepsei, instanța a statuat că inculpatul a comis o infracțiune neconsumată, care prevede pedeapsa închisorii de la 15 la 20 de ani, sau detenție pe viață, că potrivit art. 81 alin. (3) și (4) Cod penal mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune nu poate depăși trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute de lege, iar pentru tentativa de infracțiune detențiunea pe viață nu se aplică.

Astfel, noua limită cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală în coroborare cu art. 81 alin. (3) Cod penal este de 10 ani.

Având în vedere că inculpatul deși este la prima abatere, infracțiunea este una excepțional de gravă, nu este angajat în câmpul muncii, are la întreținere un copil minor, instanța a considerat că corectarea și corijarea inculpatului se va putea realiza numai prin izolarea acestuia de societate.

Totodată, conform art. 229, alin. (1) Cod penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau trecute în contul statului.

Din sensul art. 227, alin. (2) Cod de procedură penală rezultă că cheltuielile judiciare cuprind sumele: plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Astfel, se impune concluzia de a respinge cerința procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor pentru rapoartele de expertiză, care reieșind din obligațiile pozitive ce țin de desfășurarea unui proces penal urmează să realizeze în

mod prompt și eficient acțiunile în vederea descoperirii infracțiunilor și contracarării activității infracționale.

Nu pot fi puse în sarcina inculpatului cheltuielile necesare pentru realizarea acțiunilor ce vin să confirme vinovăția acestuia. Mai mult, costul expertizelor nu este asimilat cheltuielilor judiciare.

3. Procurorul în Procuratura r-lui Sângerei, Dumitru Ceaica, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate din contul lui Onofraș Ion cheltuielile judiciare de 30.422 lei, suportate pentru efectuarea acțiunilor procesuale, expertizelor medico-legale și psihiatrice.

Apelantul a invocat că, potrivit prevederilor art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Circumstanțele invocate de către instanță în coroborare cu normele juridice nominalizate, atestă că neîncasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare ar atrage după sine neasigurarea scopului pedepsei penale și anume reeducarea inculpatului, restabilirea ordinii de drept, ba din contra într-un mod tacit va favoriza condamnatul să comită fapte analogice pe viitor, conștientizând că rezultat al comiterii lor, în limite legale, nu survine o pedeapsă aspră care să-i limiteze în drepturi, sau să atragă după sine alte consecințe grave.

4. Potrivi deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 noiembrie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, efectuarea expertizelor medico-legale și a altor acte procesuale constituie o măsură procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

Reieșind din prevederile legii, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Astfel, expertizele în cauză au fost ordonate de către organul de urmărire penală/procuror, în vederea constatării gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, starea psihică a învinuitului și constatarea biologică a corpurilor delictive și a provenienței sângelui.

În sensul dat, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă plăți ce urmează a fi trecute în contul statului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că, conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Totodată, conform art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel nu a clarificat obiectiv, necesitatea încasării cheltuielilor de judecată, adoptând o decizie neargumentată în această latură.

6. Potrivit deciziei Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 iunie 2019, recursul a fost admis, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că, alin.(1) art.143 Cod de procedură penală, prevede cazurile când expertiza judiciară se dispune și se efectuează în mod obligatoriu, care în același timp corespunde situației din speță, deoarece pentru a stabili leziunile corporale a inculpatului, a părții vătămate, grupa sanguină atât a inculpatului, cât și a părții vătămate, determinarea prezenței sângelui pe cuțit și a stării psihiatrico-legală a inculpatului, era necesară efectuarea mai multor expertize.

Instanța de apel, în motivarea soluției adoptate, nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile legislației procesual penale, adoptând o soluție pripită.

7. Potrivit deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți 16 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la inculpatul Onofraș Ion au fost *încasate cheltuielile de judecată în mărime de 31.422 lei, pentru efectuarea expertizelor medico-legală, biologică a corpurilor delictive și psihiatrică a inculpatului, cu întocmirea rapoartelor de expertiză pe caz.*

Instanța de apel a statuat că, norma art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală prevede cazurile când expertiza judiciar se dispune și se efectuează în mod obligatoriu, ea fiind aplicabilă cazului din speță dat fiind constatarea gradului vătămarilor corporale a părții vătămate, caracterul biologic a probelor ridicate la fața locului și starea psihică a făptuitorului.

În susținerea acestei concluzii și cu referire la prevederile art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, alin. (2) a normei vizate indicând la sumele plătite sau care urmează a fi plătite (...) experților, (...) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală, care potrivit alin. (3) aceleași norme se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, cea din ultima, fiind considerată o normă generală, neobligând statul să suporte cheltuielile ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

De rând cu aceasta, dispozițiile art. 229 alin. (1), (2) și (3) Cod de procedură penală, statuează, că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau trecute în contul statului, instanța de judecată având marja aprecierii posibilității de ai impune condamnatului recuperarea cheltuielilor judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării lui cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat (...) sau să-l elibereze de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, (...) atunci când plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Respectiv, la caz au fost atașate raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 03.04.2018, raport de expertiză nr. XXXXX din 17.04.2018, raport de expertiză nr. XXXXX din 11.05.2018 (f.d. 89-91, vol. I); raport de expertiză nr. XXXXX din 03.05.2018, raport de expertiză nr. XXXXX din 07.06.2018, raport de expertiză nr. XXXXX din 19.07.2008 pentru întocmirea cărora au fost total suportate cheltuieli judiciare în sumă de 31422 lei, ce urmează a fi încasate din contul inculpatului Onofraș I. pentru retribuiția cuvenită experților, or spre deosebire de procesul civil, unde sumele necesare acestor cheltuieli sânt avansate de către reclamant, prin plata taxei de timbru, la introducerea acțiunii, în cauzele penale, în care activitatea judiciară se desfășoară din oficiu, sumele necesare cheltuielilor de urmărire sau de judecată sânt avansate, de regulă, de stat, prin organul judiciar în fața căruia se află cauza penală.

Astfel, pentru, că efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, cheltuielile judiciare sânt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penal și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

8. Avocatul Dorofei Roman a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel

Recurentul a invocat că, din materialele cauzei rezultă cu certitudine că ordonatorul expertizei judiciare a fost organul de urmărire penală.

În mod firesc, cheltuielile suportate pentru efectuarea unei expertize judiciare obligatorii sunt suportate de la bugetul de stat și efectuarea acesteia pentru determinarea unor circumstanțe în cadrul unei cauze penale constituie o obligație pozitivă a autorităților, ce derivă din art. 24 - 26 Cod de procedură penală și art. 124 alin. (1) din Constituție.

Instanța de apel a neglijat și ignorat totalmente situația financiară a inculpatului, precum și starea de sănătate a acestuia, adică nu a ținut cont că condamnatul are 2 copii la întreținere, conform raportului de expertiză, inculpatul este bolnav de „tulburare organică de personalitate în cadrul epilepsiei cu crize epileptiforme cu frecvență medie”.

Inculpatul urmează să aibă un tratament sedativ, deshidratant, resorbit, anticolvulsivant.

Din cauza bolii este contraindicată munca (pct. 3 din expertiză), fapt demonstrează imposibilitatea de acumulare a mijloacelor financiare. 4. Legea prevede, în art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, că instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să

suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Totodată, decizia instanței de apel contravine jurisprudenței constante și degajate a CSJ și anume: ex. pe dosarul nr. 1ra-1691/2019 din 02.10.2019, 1ra-1935/2019, 1ra-602/2018, nr. 1ra-1805/2019, astfel este incident temeiul stipulat în 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală.

Cererea de examinare a cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, nu a fost scrisă personal de către inculpat.

Astfel, instanța de fond superficial și nemotivat a respins demersurile formulate de partea apărării.

Inculpatul nu a scris personal declarația privind examinarea cauzei în procedură simplificată, astfel conchidem că prematur a fost examinat cauza conform procedurii impuse de dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, instanța a refuzat să se expună și asupra aplicării prevederilor art. 385 Cod de procedură penală, în privința inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12), 16) Cod de procedură penală, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare de la inculpat în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Or, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. e/1) Cod penal, iar pentru a stabili acest fapt a fost necesară efectuarea unor expertize specializate, costul cărora este justificat și probat, acestea urmând a fi încasate din contul inculpatului în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli judiciare, nefiind constatate temeiuri pentru a-l elibera de plata lor.

Mai mult, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în acest recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. – 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, conform art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentința în privința căreia inculpatul nu au folosit calea apelului. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele recurentului că: *„Cererea de examinare a cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, nu a fost scrisă personal de către inculpat. Astfel, instanța de fond superficial și nemotivat a respins demersurile formulate de partea apărării. Inculpatul nu a scris personal declarația privind examinarea cauzei în procedură simplificată, astfel conchidem că prematur a fost examinat cauza conform procedurii impuse de dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală. Totodată, instanța a refuzat să se expună și asupra aplicării prevederilor art. 385 Cod de procedură penală, în privința inculpatului”*, nu au fost invocate de apărare și în apel, nefiind în genere utilizată de inculpat această cale de atac (pct. 2., 3., 7., 8. din decizie).

Prin urmare, recursul ordinar în acest sens nu are niciun suport legal.

Cu referire la argumentul recurentului că: *„decizia instanței de apel contravine jurisprudenței constante și degajate a CSJ și anume: ex. pe dosarul nr. 1ra-1691/2019 din 02.10.2019, 1ra-1935/2019, 1ra-602/2018, nr. 1ra-1805/2019, astfel este incident temeiul stipulat în 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală decizia instanței de apel contravine jurisprudenței constante și degajate a CSJ și anume: ex. pe dosarul nr. 1ra-1691/2019 din 02.10.2019, 1ra-1935/2019, 1ra-602/2018, nr. 1ra-1805/2019, astfel este incident temeiul stipulat în 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală”*, (pct. 8. din decizie), se reține că aplicarea prevederilor art. 229 Cod de procedură penală în cauza de pe rol în mod diferit de alte cauze penale, nu constituie în sine o eroare de drept, ci prezintă o procedură expres prevăzută în dispoziția normei nominalizate, de apreciere de către instanța de judecată în fiecare caz aparte a circumstanțelor privind obligarea inculpatului să recupereze cheltuielile judiciare sau să î-l elibereze de plata lor, total sau parțial.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în latura cheltuielilor judiciare, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Doroftei Roman împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2019, în privința inculpatului Onofraș Ion XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 februarie 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun